

derfaste os den, hvad enten den har den fornødne Gyldighed eller ikke.

Justitsministeren: Jeg troer, at det ærede Medlem vilde bringe os bedst ud af den Forlegenhed, hvori han dog til Slutningen bringer os ved sit Forslag, naar han vilde tage det tilbage. Det forekommer mig at være aldeles klart, at man, naar det fastholdes, kommer ind paa en Undersøgelse, som ikke paa nogen Maade bør finde Steb her, og som Ministeriet her ikke kan indlade sig paa. Netop de Betragtninger, som det ærede Medlem har berørt, forekomme mig at maatte gjøre det klart for ham, at man baade fra Medlemmernes Side bør undgaae en saadan Discussion, ligesom ogsaa, at Ministeriet ikke ligeoverfor Folkethinget kan indlade sig paa at discutere, hvad der i denne Sag er passeret i Rigsraadet. Ministeriet kan derfor ikke Andet end erklære, at det ikke i dette Døielik, navnlig ikke for dette Thing, kan indlade sig paa en Discussion om dette Spørgsmaal og meget maa ønske, hvis det ærede Medlem ikke tager Forslaget tilbage, hvis han ikke vil ansee sine Tvivl for fyldestgjorte ved den Reservation, han har taget ved at stille Forslaget, at det ærede Thing da vil forkaste et Forslag, der kun kan berede Uanskeligheder fra forskjellige Sider.

S. Sage: Da jeg saa dette Forslag, havde jeg Tvivl om, om det ikke var Formanden's Pligt, aldeles at afvise et Forslag af denne Natur. Da dette ikke er skeet, skal jeg tillade mig et Par Ord om det. Naar vi tage Grundlovsindskrænkningen for os, da see vi, at der i dennes § 4 ganske almindeligt tages Bestemmelse, først om Kongerigets særlige Udgifter, og dernæst om de Udgifter, hvormed de for det hele Monarchie fælles Udgifter maatte overflige de for Monarchiet fælles Indtægter. Der siges ikke et Ord i Grundlovsindskrænkningen om, hvor stort det Bidrag, Kongeriget har at give, skal være. Bestemmelsen heraf er overgivet og maatte overgives til en anden Magt end Rigsdagen. Saaledes stod Sagen, da Finantsloven optog en Bestemmelse, som nu findes i dens § 6; der var første Gang opført en bestemt Sum, som Kongeriget skulde

bidrage. Der blev imidlertid gjort gjældende, at dette var urigtigt; thi da Rigsdagen paa ingen Maade var Herre over, hvor stor eller lille den Sum skulde være, men en anden Forsamling i saa Henseende tog Beslutning, var det rettest blot i Almindelighed at opføre, at der blev at udrede den paa Kongeriget faldende Andeel af det Beløb, hvormed de for hele Monarchiet fælles Udgifter maatte overflige de for hele Monarchiet fælles Indtægter. Summen er altsaa udfubt, Forholdstallet var der ikke Tale om, og det er almindeligt anerkjendt, at Bestemmelsen af Bidrag til de fælles Udgifter er en Rigsdagen uvedkommende Sag. Dette stemmer ogsaa med Fællesforfatningen, som i sin § 53 siger, hvor stor Bidraget for hver enkelt Landsdeel skal være, og som bestemmer, hvorledes dette Forhold kan forandres, nemlig efter den almindelige Regel, der er givet for Forfatningsforandringer, foretagne af Hans Majestæt Kongen og Fællesforsamlingen, Rigsraadet, i Forening. Naar vi desuagtet vilde vedtage et Forslag af denne Natur, seer jeg ikke Andet, end at den eneste Maade, hvorpaa dette kunde og maatte forstaaes, var den, at vi erklærede, at Fællesforsamlingen i Forening med Hans Majestæt Kongen ikke havde været fuldt berettiget til at foretage den Forandring, der efter Alles Samstemning ansaaes som billig og retfærdig og derfor ogsaa blev foretagen. Det vilde være det Samme som at sige, at Rigsraadet og Hans Majestæt Kongen i Forening havde begaaet en Handling, som ikke var strengt lovlig, og at der hørte et andet og nyt Samtykke til, for at denne Mangel i Lovligheden kunde blive ophævet. Jeg erkjender, at de Medlemmer, der have stillet sig paa det Standpunkt, at man ikke blot skulde søge at foretage saa Lidt som muligt fra Rigsraadets Side, men at man endogsaa skulde bestræbe sig for at lamme Raadets Virksomhed, hele den lovgivende Virksomhed, der var nedlagt i Raadets Haand, ved ikke at stemme, ved at lade Forsamlingen blive fuldtallig osv., i Consequents deraf kunde føre Modstanden saavidt, at de vilde søge nedlagt i den enkelte Forsamlings Haand at kritisere, at annullere og forkaste, hvad der saaledes engang var vedtaget; men jeg troer, at det vilde være en saare betænkelig Wei for Rigs-